

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

13 noiembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal în componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Ghenadie Nicolaev și Vladimir Timofti,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Pavel Guțan împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 mai 2013 în cauza penală în privința lui

Cebotari Radu Sergiu, născut la 18 martie 1995, originar și domiciliat în mun. Chișinău, com. Bubuieci, str. V. Cupcea 5 ;

Datele referitoare la termenul de examinare al cauzei:

- 1. 04.03.2013–06.03.2013 (prima instanță)*
- 2. 08.04.2013 – 29.05.2013 (instanța de apel)*
- 3. 17.09.2013 – 13.11.2013 (recurs ordinar)*

Asupra admisibilității recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 06 martie 2013, **Cebotari Radu** a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit.b) Cod penal la 2 ani închisoare.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani, obligîndu-l ca în termenul de probă să nu-și schimbe domiciliul fără consimțămîntul organului competent și să nu frecventeze locuri de agrement.

1.1 Cauza a fost examinată în procedură simplificată, conform art. 364¹ Cod de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

2. În fapt, instanța de fond, pe baza probelor administrate la dosar, a constatat că **Cebotari Radu**, nedeținînd permis de conducere a mijloacelor de transport, la data de 29 septembrie 2012, în jurul orelor 20-00, aflîndu-se la volanul autoturismului de model „Škoda-Octavia”, n/î C OB 095 și deplasîndu-se cu viteza excesivă de aproximativ 85-100 km prin com. Bubuieci, mun. Chișinău din direcția str. Pușchin spre T. Bubuic, la intersecția str. Pușchin cu str. M. Eminescu, exprimînd neatenție la trafic și încredere exagerată în sine, a încălcat cerințele pct.45 al Regulamentului Circulației Rutiere, nu s-a isprăvit cu conducerea mijlocului de transport, nu a adaptat

viteza cuvenită, nu a ținut cont de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, nu a ținut cont de dexteritatea în conducere și prin urmare, a tamponat pietonul Frunze Mihail, care traversa carosabilul, aflându-se cu suprafața posterioară a corpului orientată spre unitatea de transport.

În consecință, în urma impactului, pietonului Frunze Mihail, a. n. 1950, i-au fost cauzate, conform raportului de expertiză medico-legală nr.127-1911 din 02 ianuarie 2013, leziuni corporale care au legătură cauzală directă cu cauza morții și în comun au fost calificate ca vătămare corporală gravă.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, prin care a solicitat casarea acesteia din motivul blîndeței pedepsei cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care inculpatului, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin.(3) lit.b) Cod penal, să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani din motiv că instanța de judecată, cu toate că a apreciat corect probele administrate de organul de urmărire penală, însă, la stabilirea pedepsei, nu a luat în considerație gravitatea infracțiunii incriminate și nu a numit inculpatului o pedeapsă care ar duce la corectarea și reeducarea acestuia.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 mai 2013, apelul procurorului a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1 În motivarea deciziei sale, instanța de apel a menționat faptul că starea de fapt reținută de prima instanță și expusă conform prevederilor legii, în sentința atacată, a fost probată la judecarea cauzei integral, în această parte sentința nefiind contestată iar concluziile privind stabilirea pedepsei sub formă de închisoare, cu aplicarea art. 90 Cod penal, corespund principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale prevăzute de art. 7 Cod penal, scopului și criteriilor individualizării pedepsei prevăzute de art. 61 și 75 Cod penal.

5. În recursul ordinar declarat de procuror, fiind invocate ca temeiuri de declarare a recursului art. 427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, se solicită casarea parțială a deciziei instanței de apel, în partea stabilirii pedepsei inculpatului, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, de către un alt complet de judecată.

Recurentul menționează că instanța de apel, la emiterea deciziei, a ignorat faptul că conform art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului iar prin stabilirea în privința acestuia a unei pedepse de 2 ani închisoare, cu dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei pe un termen de 2 ani, situată sub limita minimă a sancțiunii prevăzute de art. 264 alin.(3) lit.b) Cod penal, redusă cu 1/3, conform art. 364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, instanța de apel a ignorat faptul că conform art. 3 Cod penal, nimeni nu poate fi declarat vinovat de săvîrșirea unei infracțiuni, nici supus unei pedepse penale, decît în baza unei hotărîri a instanței de judecată și în strictă conformitate cu legea penală.

Este menționat că instanțele de fond, au stabilit inculpatului pedeapsa cu aplicarea art. 70 alin.(3) Cod penal și art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, fără aplicarea art. 79 alin.(1) Cod penal, incorect sub limitele sancțiunii prevăzute de art. 264 alin.(3) lit.b) Cod penal, făcînd greșit referire la art. 364¹ Cod de procedură penală deoarece acest articol nu prevede o procedură specială și nu este reprezentat printr-un articol al Codului penal.

Din aceste motive, consideră că instanțele de judecată au comis o eroare de drept prin nepronunțarea asupra tuturor motivelor invocate în apelul procurorului și aplicarea pedepsei individualizate contrar prevederilor legale.

6. Verificînd argumentele invocate în recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină motivele recursului cu argumentarea ilegalității hotărîrii atacate și solicitările recurentului, cu indicarea temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală invocate în recurs și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauza dată.

În recursul ordinar declarat sunt invocate ca temeiuri pentru recurs- prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, conform cărora, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția iar conform pct.10) alin.(1) al aceluiași articol, în cazul cînd –s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, însă recurentul, cu toate că a specificat, în opinia sa, care sunt erorile de drept comise de instanța de apel ce ar motiva casarea hotărîrii, însă aceste temeiuri nu sunt aplicabile în cauza dată.

Colegiul penal menționează că este întemeiată concluzia instanței de apel privind faptul că prima instanță corect a constatat starea de fapt și just a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit.b) Cod penal- *încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conducea mijlocul de transport, încălcare care a provocat decesul persoanei*, în această parte decizia instanței de apel nefiind contestată.

După cum rezultă din conținutul recursului, autorul acestuia nu este de acord cu individualizarea pedepsei numite inculpatului, considerînd că acestuia i-a fost stabilită o pedeapsă ilegală, instanțele de judecată greșit, la stabilirea acesteia, au aplicat prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală deoarece acest articol nu prevede o procedură specială de examinare a cauzei și nu este reprezentat printr-un articol al Codului penal.

Verificînd legalitatea hotărîrii atacate sub acest aspect, Colegiul penal menționează că potrivit Legii pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală nr.66 din 05 aprilie 2012, intrată în vigoare din 27 octombrie 2012, Codul a fost completat cu art. 364¹ Cod de procedură penală, prin care s-a instituit o nouă modalitate a procedurilor simplificate de judecare a cauzelor penale. O particularitate definitorie a prezentei proceduri este aplicabilitatea ei în procesele penale pentru toate categoriile de infracțiuni.

Inculpatul, în prima instanță, declarînd că recunoaște faptele din rechizitoriu și probele administrate în faza de urmărire penală, pînă la începerea cercetării judecătorești, a înaintat o cerere(f.d.103) privind examinarea cauzei penale în privința sa în procedură simplificată, beneficiind, la stabilirea pedepsei, conform alin.(8) al art. 364¹ Cod de procedură penală în coroborare cu alin.(3) la art. 70 Cod penal, de o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, în baza art. 90 Cod penal, executarea acesteia fiind suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

La fel, prima instanță corect nu a aplicat în privința inculpatului pedeapsa complementară- privarea de a conduce mijloace de transport fiind constatat faptul că minorul a comis fapta incriminată nedeținînd permis de conducere a mijloacelor de transport, astfel el neputînd fi privat de un drept pe care nu-l posedă.

Instanța de recurs menționează că sunt juste concluziile instanțelor de fond, privind stabilirea pedepsei inculpatului sub formă de închisoare cu aplicarea art. 90 Cod penal, aceasta corespunde principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale prevăzut de art. 7 Cod penal, scopului și criteriilor generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 61 și 75 Cod penal, la stabilirea pedepsei ținîndu-se cont de gravitatea infracțiunii comise, care face parte din categoria celor grave, de persoana celui vinovat, care și-a recunoscut vina, solicitînd examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, de căința sinceră a acestuia, de faptul că infracțiunea a fost săvîrșită de un minor și nu în ultimul rînd de faptul că pedeapsa penală are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnatului cît și a altor persoane.

La fel, instanțele de judecată, la stabilirea pedepsei inculpatului, just au luat în considerație și faptul că executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate, numindu-i acestuia o pedeapsă echitabilă, corespunzătoare faptelor comise.

Cît privește argumentul procurorului privind ilegalitatea stabilirii pedepsei inculpatului, prin aplicarea art. 364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, din motiv că această reglementare nu se regăsește și printr-un articol din Capitolul VIII „Individualizarea pedepselor ” al Codului penal, la fel, este neîntemeiat fiindcă faptul că norma materială este prevăzută în Codul de procedură penală- nu poate fi considerată o încălcare, legislatorul singur hotărînd unde să se regăsească această normă.

Argumentul privind incorectitudinea stabilirii inculpatului a unei pedepse sub limitele sancțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit.b) Cod penal, fără aplicarea art. 79 Cod penal, la fel, este fără temei legal din motiv că în cazul examinării cauzei în procedură simplificată, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, la stabilirea pedepsei, în cazul dat, a inculpatului minor, nu este necesar de a face trimitere la prevederile art. 79 Cod penal.

Instanțele de fond, la stabilirea pedepsei inculpatului, în speța dată, corect au ținut cont de prevederile art. 70 alin.(3) Cod penal, în sensul că a fost stabilită o pedeapsă în

limitele ce urma a fi aplicată minorului, avînd în vedere că termenul maxim, prevăzut de legea penală pentru infracțiunea săvîrșită, se reduce în jumătate, ulterior, acest termen, în raport cu prevederile art. 364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, urmează să fie redus cu 1/3 din minimumul și din maximumul pedepsei cu închisoare.

Din aceste considerente, Colegiul penal concluzionează că nu există careva temeiuri legale pentru reținerea recursului procurorului din motivele invocate mai sus și acesta urmează a fi declarat inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

7. Din aceste motive, în conformitate cu prevederile pct. 4) alin. (2) art. 432 Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul, în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Pavel Guțan împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 mai 2013 în cauza penală în privința lui *Cebotari Radu Sergiu*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 04 decembrie 2013.

Președinte

Judecător

Judecător

Petru Ursache

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti